

I Norge har der i den forløbne Maaned fundet en partiel Ministerkrise Sted i Anledning af, at Forslaget om *almindelig kommunal Stemmeret for Kvinder* er blevet vedtaget.

Hr. Arctander indgav efter Forslagets Vedtagelse sin Demissionsbegæring, der blev modtaget. Han modsatte sig Reformen, ikke fordi han var Modstander af Kvindevalgret, men Modstander af almindelig Valgret.

Arctander var et meget skattet Medlem af Stortinget, men hans Kollegaer lod ham falde til Fordel for Kvinderne, der selvfølgelig betragter det som et talende Vidnesbyrd om den Sympathi, Norges Mænd føler overfor Kvindernes Krav.

Den meget bekendte franske Forfatter *Marcel Prevost* har i Dagbladet »Figaro« behandlet Spørgsmaalet om de franske Kvinders Valgret. Han spørger: »Interesserer Kvinders politiske Valgret virkelig franske Mænd og Kvinder? Hr. Prevost svarer selv omtrent saaledes: Kvindevalgretten interesserer kun meget lidt den offentlige Mening i Frankrig. Kvinderne selv interesserer sig altfor lidt for denne Reform, *der dog er den eneste afgørende for Kvinders Ligestillethed med Mænd*. Men Prevost mener sikkert, at den Tid vil komme, da Kvindene vil faa denne Ret og minder om Condorcets Argument: »Er det ikke i deres Egenskab af tænkende og følende Væsener med moralske Begreber, at Mændene har deres Rettigheder? Kvinderne bør altsaa have ganske de samme Rettigheder«.

Foreningen for Kvindens politiske Stemmeret i Stockholm udsendte ifjor særlige Stemmeretskort til Jule- og Nyt-aarshilsener.

Der er nu udsat en Præmie paa 50 Kr. for et kunstnerisk udført Julekort, der skal udsende Stemmeretskvindens næste Julehilsen. Var dette ikke et Exempel til Efterfølgelse for Landsforbundet i Danmark?

Et engelsk Kvindeblad bringer et Billede fra den store Stemmeretsdemonstration i London den 18de Juni. Billedet viser en Omnibuskusk, der er meget fornærmet over at maatte holde og vente, til Toget er kommet forbi; han udbryder krænket: »Giv dem dog den Valgret, men lad dem ikke gaa her og spærre Færdselen.«

Faar engelske Kvinder Stemmeret nu?

EFTER sidste almindelige Parlamentsvalg i England i Februar 1910 besluttede »Suffragetterne« at erklære Vaabenstilstand i deres haardnakkede Kamp mod Regeringen.

I fire Aar havde de ført en stedse voldsommere Handlingspolitik, for at tvinge eller true Regeringen til at give efter for deres Krav.

Da Ministeren nægtede at modtage Kvindedeputationer, trængte de med List og Magt ind i Parlamentet; naar deres Forespørgsler paa offentlige Møder forblev ubesvarede, afbrød de Regeringens Talere med Tilraab. Til sidst maatte Ministrene smugles ind til deres Møder ad Bagveje, og Kvinder fik overhovedet ikke Adgang.

Mangfoldige Kvinder gik i Fængsel og underkastede sig Hungerstrejken for at protestere mod at blive behandlet som simple Forbrydere og ikke som andre politiske Lovovertrædere.

De udholdt den smertefulde kunstige Ernæring gennem Næsen, som Regeringen anvendte, for at de ikke skulde dø af Sult — og hverken den ene eller den anden Part lod til at ville give efter.

Saa var det, at Bevægelsens kloge Ledelse benyttede Parlamentsvalget til for en Tid at holde inde med Forfølgelsen af Regeringens Medlemmer. Derved gav de dem en Mulighed for at give efter uden at ydmyge sig. Og Kendsgerningerne synes at give dem Ret i deres Taktik.

Suffragetternes Krav lød simpelthen paa, at enhver Indskrænkning i Valg-

retten *paa Grund af Køn* skulde ophøre — derimod krævede de ikke Valgbarhed.

Det Forslag, som Underhusmedlem Shackleton Tirsdag den 14. Juni forelagde i Underhuset, vil give Stemmeret, men ikke Valgbarhed til alle Kvinder, der har egen Bolig enten som Ejendom eller til Leje, selv om det kun er et enkelt Værelse; endvidere til alle Kvinder, der har Jord eller Forretning til en aarlig Værdi af mindst 200 Kr. En Kvinde mister ikke Valgretten ved Ægteskab, hvis hun vedblivende opfylder de nævnte Betingelser.

Den Vælgerklasse, som her er Tale om, udgør blandt Mændene ca. 90% af samtlige Vælgere, og man mener, at omtrent en Million Kvinder vil faa Stemmeret. Hvis Valgretten blev udvidet i Lighed med Mænds vilde endnu flere Kvinder være kommet med, men man har foreløbig ment at maatte lade sig nøje med det foreliggende Forslag. Samtlige Kvindeorganisationer har besluttet at støtte Forslaget og har allerede indsendt Adresser, der anbefaler det. Der er ogsaa kommet anbefalende Adresser fra Læger, Forfattere, Lærere, Universitetsstuderende og Professorer, Præster og sociale og velgørende Institutioner.

Tilhørere ved Parlamentsmødet den 14. Juni fortæller, at Stemningen i Parlamentet syntes at være til Gunst for en hurtig Gennemførelse af Forslaget.

I sin Tale erklærede Mr. Shackleton, at han personlig ønskede et videregaaende Forslag, men da dette havde Udsigt til at blive gennemført, kom han frem med det nu, og bad Medlemmerne bemærke, at dette var det Minimum, man kunde byde Kvinderne.

Han gjorde Medlemmerne opmærksomme paa, at naar de utallige Kvinder, som er beskæftigede i Fabrikker og Værksteder fik Valgret, saa vilde det efter hans Overbevisning have en heldig Indflydelse paa Lovgivningen paa disse specielle Områder.

Forøvrigt havde Kvinderne brugt deres kommunale Valgret saa ivrigt og godt, at man ikke kunde nægte at give dem den politiske. Der var saa meget mere Grund til at behandle Forslaget